

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

Ο στρατηγός Ταμπούρι κι' ο λοχαγός Άλλάρ. Το πολυμικό συμβούλιο. Μιά επικίνδυνη αποστολή. Η γενναίωση του λοχαγού. Όπου ο στρατηγός συγχωριέται. Μιά νύχτα άγαναξίας. Ένώ οι λύκοι εύριλκταν... Όπου το παράθυρο άνοιγει μένε του. Η μυστηριώδης φωνή. Πώς έμιαθε ο στρατηγός το σύνθημα. Στα νύχια των λύκων, κτλ.

ΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, οἱ Ἰτανοὶ ἦσαν ἀνυπομένον στὸ βουνὸ καὶ ἀπέναντί τους στὴν πεδιάδα εἶχε στρατοπεδεύσει ἓνα ἀδελφίδου Γαλιζιὰ σῶμα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ στρατηγικοῦ Ταμπούρι.

Ὁ Ταμπούρι ἦταν ἓνας γενναῖος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει μέρος σὲ πολλὰς μάχας ὡς τότε καὶ εἶχε κερδίσει τὴ γαλιζιὰ του μὲ τὴν ἀνδρεία του. Δὲν εἶχε γνωρίσει οὐδένα, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ζωνεῖ, ὅτι τοῦ εἴλετο τὸ σῶμα τῆς στοργῆς.

Ἄτ' ὄλους τοὺς ἀξιωματικούς του, ὁ Ταμπούρι ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἄλλάρ, ἓνα νεαρὸ λοχαγὸ, ἀσθενὰ καὶ λεπτοκαμψιῶδη, μὲ γλυκὸ μῆτωπο καὶ ἀδύνατη φωνή. Μολοντὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε σὰν παῖδι του, ποτὲ δὲν τοῦ εἶδεινε τὴν ἀγάπην του. Ὅταν μάλιστα ὁ λοχαγὸς ἔφευγε σὲ κανένα σφάλμα, ὅπως ὅλοι οἱ σιναδέλφοί του, τὸν ἐπιτιμοῦσε καὶ τὸν μάλονε περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Κι' ὁ Ἄλλάρ ὅμως ἀποθάνονταν γι' αὐτὸς ἓνα βουδὸ θαυμασιὸν πρὸς τὸ στρατὸν του. Πολλὰς φορές, μὲς' στὴ φωτιά τῆς μάχης, στεκόταν ἀνάστη καὶ κωμοῦνε τὸ σωματικόν, αὐτὸν ἀνθρώπον ποὺ πολεμοῦσε σὰν λιοντάρη στὴν πρώτη γραμμή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ στρατηγός, καθὼς σινεσκεπτετο μὲτ' αὐτὸν ἀντιμέτωπος ἀξιωματικός του, διατάζει νὰ παρουσιασθῆ μπροστά του ὁ λοχαγὸς Ἄλλάρ.

Ὁ ἀξιωματικός ἔστειλε νὰ ἐπακοῦθη στὴ διαταγὴν του καὶ ὁ Ταμπούρι, ἀκούσ τὸν κίτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ τὸ ἀέτιον βλέμμα του, τοῦ εἶπε:

— Παῖδι μου, ξέρεις γιατί σὲ νὰ μάθουμε ὡς αἴριο τὸ πρῶτὸ τὸ σύνθημα τῶν Ἰταλῶν. Ἄμα τὸ μάθουμε, θὰ γνῶσουμε μερικὸς ἀντιμεταξὺ μας μὲ ἰσπανικὰς στολὰς καὶ ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς κτάσουμε στὰ ὄργανα τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ τὰ καταλάβουμε. Τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ δέχτηκαν πρόθυμα νὰ τὴν ἀναλάβουν μεριστοὶ ἄλλοι σιναδέλφοί σου, ἀλλὰ ἐγὼ ἐθεώρησα καταλλήλοτερον ἀπ' ἄλλους ἔσένα...

— Εἰςχαριστῶ, στρατηγέ μου, μεθύρισε ὁ Ἄλλάρ, κοκκινίζοντας.

Τότε ὁ στρατηγός τοῦ εἶδους μερικὰς ἀναγκαῖες ὁδηγίες καὶ κατέβη ἐπὶ τὸς πόδες:

— Πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν ἔγκειται ἀπὸ Ἰταλικὸ στρατόπεδο, ἀλλὰ ἀπὸ βουνό. Εἶνε γεμάτὸ λύκους.

— Γιὰ τοὺς στρατιώτες τοῦ ἔθνους δὲν ὑπάρχει κινδυνὸν κίνδυνος, εἶπε ἀπερησίαν ὁ ἀξιωματικός.

Σὰν ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν αὐτῆ ὁ στρατηγός, γέμισε πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς εἶνε νόστιμος! Δὲν τοῦ λέξ ἔσθ, Βοινογαντῆ, τί κατὰ δια ἀπὸ λύκους θὰ σινεατήσῃ μπροστά του;

Ὁ ἐπιτελεσχης μὲ τὸ σοβαρὸ ἄφος του, ἔγνεψε καταχαρῶς.

Ὅσοο ὁ νεὸς ἐπέμεινε.

— Θὰ πάω! εἶπε.

— Τὸ πιστένω! εἶπε γελώνοντας ὁ Ταμπούρι καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Λοιπὸν, πότε θὰ γίνῃς;

— Τόρρα ἀμέσως.

— Ἄκουσε ἀκούμα, εἶπε ὁ Ταμπούρι. Ἄμα γινῶσις, δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃς σὲ κανέναν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, τὸ ἀποτελεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου. Ἀνεβα στὸ δωματίό μου καὶ ζύνησέ με. Ἐμπρός! Καλὴ νύχτα...

Ὁ ἀξιωματικός χαρῆτισε στρατιωτικὰ καὶ βγήκε ἔξω. Ὅσοο ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ λοχαγὸς Ἄλλάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ξεκολληθεὶ κούλας, ἀκούσε βήματα πίσω του. Ἦρσις νὰ ἰδῆ ποῖος ἦταν κι' ἀναγνώρισε τὸν Ταμπούρι.

Ποῦ πάς; τοῦ φώναξε ὁ στρατηγός. Δὲν πρέπει νῆσαι τόσο ἀνυπομένους... Ἐφίρτες χωρίς νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου... Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ ξεπροβοδίσω.

Καί, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἡ φωνὴ του ἔτρεψε.

Ὁ ἀξιωματικός, ἀκούοντας τὰ πατριὰ λόγια τοῦ στρατηγικοῦ του, θέλησε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χεῖρ, ἀλλὰ δὲν τόλμησε.

Σὲ λίγο ἔχτασαν κι' οἱ δύο, περπατώντας ὁ ἓνας πλάι στὸν ἄλλον, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἀντίξωρ γινώσκονταν ἄλλο βουνό, κατὰμετὰ ἀπὸ πεῖρα, κι' ἐκεῖ ἀφαινοῦσε ὁ ἐχθρὸς.

Ἦρω τους ἀπαικόνταν βαθὴ σκοτιά. Ὁ στρατηγός φαινόταν ταρμαγμένος. Ἀντίκειε σιγὰ καὶ γρήγορα, σὰν τὰ κινητήρια σιουλὰ, κι' ἀφοργαζότανε προσεχτικὰ τοὺς πύθρους τῆς νύχτας.

Ἐξάμα μιά βοή, κἀπὶ σὰν μακροβασίον σφιλιατὸ, ἀκούστηκε. Ὁ Ταμπούρι ἔπιασε ἀνευσίθητὰ τὸ χεῖρ τοῦ λοχαγού.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται αὐτὸς ὁ θόρυβος; ῥώτησε ὁ ἀξιωματικός. Ἄκουτε, στρατηγέ; Μήπως εἶν' ἡ καταγίδια ποὺ μουργαζοῦνται...

— Εἶνε οἱ λύκοι! φώναξε ὁ στρατηγός, σφίγγοντας ἀκόμα περισσότερο τὸ χεῖρ τοῦ λοχαγού.

— Καί νομίζετε ὅτι τοὺς φοβόμα, στρατηγέ;

— Παῖδι μου, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός, τὰ εἰκοσιδύ σου χρόνια δὲν φοβόνταν εἰκόλα τὸ θάνατο, ἀλλὰ ἔφερετὲ νὰ λάβῃς καὶ λίγες προφυλάξεις. Οἱ Ἰτανοὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀναγνωρίσουν. Ἔχεις τὸ μανδύ σου; Καλὰ. Καὶ τὰ δάπλα σου; Μπάρβο.

Ἄλλὰ ὁ Ταμπούρι δὲν ἤθελε νὰ τοῦ μιλῆσῃ γι' αὐτὸ. Γι' ἄλλο πράγμα εἶχε τρέξει στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν προφύτσει. Ἦ καρδιὰ τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ, χιπιτοῦ μὲ πατριὰ λαχάρια γιὰ τὸ νεαρὸ ἀξιωματικό.

— Νὰ προσέξῃς αὐτοῦ ποῦ πάς, ἀκούς; τοῦ εἶπε. Ἐνωσις, ὅτι δὲν ἦθα εἶδος γιατί ὑπολήπτομα τὸ τιμάρη σου, κἀπε ἄλλο. Οὔτε τὸ δικό σου, οὔτε τὸ δικό μου εἶνε ἀπὸ χρυσάρι. Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω, σοῦ τὰ λέω γιὰ τὴν τιμὴν, γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν νίκην...

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε πλάι ὁ ἀπαισιῶς ἐκείνοος ἦχος, τὸ φοβερὸ σφιλιασμα ποὺ γέμισε μὲ ἀναισχίλια καὶ μὲ τρόμο τὸ ἐλατοκοπέταστο δάσος.

Ὁ Ταμπούρι δὲν κρατήθηκε πλάι. Μὲ μιά ἀπότομη ὀμητική κίνησι τράβηξε τὸν ἀξιωματικό ἀπάνω στὸ στήθος του καὶ τὸν φίλησε μὲ στοργή. Ἄμέσως ὅμως τραβήχτηκε πίσω, σὰν νῆνε ντροπισσῆ γιὰ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Ἐλα, ἄς τὰ ἀφήσουμε αὐτά, εἶπε, σὰν νῆθελε νὰ δικαιολογηθῆ. Μονάχα ἡ γυναίκες φιλοῦνται...

Καί ὑψώνοντας ἐπιταχτικὰ τὸ δάχτυλό του, εἶπε μὲ φωνὴν πορταχτικὰ:

— Μοῦ χρειάζεται τὸ σύνθημα, ἀκούς; Μοῦ χρειάζεται ὁπισοθήποτε...

— Θὰ τὸ ἔχετε, στρατηγέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ λοχαγὸς κιντάνοντας τὸν κατὰματα.

Καὶ τὰ χεῖρια τους ἀποχωροῦσταν...

***

Ἐνὼ ὁ ἀξιωματικός προχωροῦσε κατὰ τὸ βουνό, ὁ στρατηγός πήγαινε νὰ κοιμηθῆ. Κατοῦ...

Μὲ τὴ Βάρκα (Τοῦ Ἀλφρέδου Δασίδ Καρρ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Πώς έκοψε τὸ τσιγάρο ἔ Δεληγιάννης. Ἡ ἀπεραντή μνήμη του. Τὰ γέλια του καὶ ἡ εὐθυμία του. Πῶς δὲν ἔπαιε θύμα τῶν Τούρκων. Ἡ ἀφοσίωσις μιᾶς ὑπερτερίας. Στὴν Ἄκροκρινθε. Ἡ ὑπερτροφία τοῦ Ὁθωνος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἀειμνήστος Δεληγιάννης, στὰ χρόνια τῆς νεότητός του, ἦταν μαυιόδης καπνιστῆς. Γιὰ νὰ μπορῆ μάλιστα νὰ στρίβῃ χοντρά τσιγάρα, τὰ ὁποῖα ὑπεραποτούσε, προμηθεύονταν ἰδιαίτερως κόλλες τσιγαροχαρτῶν ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν.

Ἡ κατάχρησις οὗτος τοῦ καπνισμοῦ τοῦ ἐπέφερε διαταραχὲς στὴ λειτουργία τῆς καρδιάς καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ κόψῃ εἰκοσι χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

— Γιὰ νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο, διηγήσαν ἀργότερα, παρέστη ἀνίγχνῃ νὰ ταξιδιέψω ἐπὶ δύο μῆνα. Τὶς πρῶτες μέρες ἦμιον δύσθυμος καὶ κακουσιωμένος, ἀργότερα όμως συνήθισα. Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε; Ἀντιθέτως μὲ τόσοσιν ἄλλοις ποὺ πάμπανε νὰ καπνίζουσι, ἐγὼ θέλω νὰ βρισκομαι πάντα κομπὰ πῆ... καπνιστῆς!

Τὸ μνημονικὸ τοῦ Δεληγιάννη ἦταν ἀπέραντο. Θεοφάνη καὶ διηγούταν μὲ χάρη καὶ μὲ αὐταρξοκεία καὶ τὰ πό ἀσημίματα περιστασιακά τῆς ζωῆς του.

— Ἄλλοτε, ἔλεγε μιὰ μέρα γελώντας στοὺς φίλους του, εἶχα στὴ Θῆρα ἓνα δασκαλοποῦλ γέρο, ὁ ὁποῖος ὅταν εἶπαι τις προόδους τοῦ παιδιοῦ μαθητοῦ του στὴν πολιτικὴ, μοῦ ἔσταλε ἓνα βαρελὶ χρυσί, συνοδευόντάς το μὲ τὸ ἀκόλουθο γραμμα: «Σὰς εὐχόμενα νὰ τὸ πιετὲ εἰς ὄψαιον μου μετὰ τῆς ἀξιότητος σου ὡς ἐγώ».

Ὁ Δεληγιάννης γελῶνος διαρκῶς καὶ τὴ μακροβιοτήτῃ του τὴν ἀπέδιδε στὸ ὅτι δὲν ἐθίμωνε ποτέ.

— Εἶπαθα νὰ... χορνεῖσθῃ τὴν ἀργὴ μου, ἔλεγε συχνά. Τὴν ἐξουσίαζῷ καὶ δὲν τὴν ἀφίνο νὰ μὲ ἐξουσιάζῃ αὐτή.

Καὶ ἄλλοτε πάλι, ἀπαντῶντάς σὲ σχετικὴ ἐρώτησι, εἶπε: — Καμμὴ διαίτη δὲν ἐτήρησα ποτέ στὴ ζωὴ μου...

Ὁ Δεληγιάννης ὅταν ἦταν ἀκόμα μορῶ, λίγο ἔλειπε νὰ πῆσι θύμα τῆς τουρκικῆς θηροφωδίας.

— Ὅταν, ἔλεγε ὁ ἴδιος, οἱ Τούρκοι πλησίασαν στὴν πατρίδα μου, τὰ Λαγκαδάκια, ὄλοι οἱ κάτοικοι ἀδείσαν τὸ χωριὸ καὶ τήγανε. Μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλοις γήγανε καὶ οἱ γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι ἀπάντω στὴ σωστικαμάρα τους, μὲ ἔχρασαν πίσω. Ὅταν ἀπομειωθῆσαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἔφτασαν σ' ἓνα ὄσιος, μὲ θητήθηκε μιὰ ὑπερτέρα τῆς ἀγορευίας μου, ἡ ὁποία γήγασε πίσω στὸ χωριὸ καὶ μὲ πήρε, πρὶν μποῖν οἱ Τούρκοι καὶ μὲ κομματιάσουν!

Ὁ Δεληγιάννης ἦταν ἀνεξίκακος καὶ δὲν ἐπείραζε ποτέ κανέναν, ἀκόμα καὶ ὅταν τούτταναν κακό.

— Μιὰ βραδιά τοῦ 1852 —διηγείτο— ἐγὼ ἀνέβαινα τὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη, συνάντησα ἓναν νοματιάχῃ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνιγγείλε ὅτι ἔβλεπαν τὸ σπίτι μου. Σὰν ἔφτασα ἐκεῖ, βρήκα πραγματικὰ τὸ δειμάτο ποῦ ἀδείσα. Ἐγὼς γνώριμος ποῦ τὸν εἶχα φιλοξενήσει, μοῦ ἔβλεπε ὄλες τις φορεσιές μου. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ προφί, χωρὶς νὰ σοπιστῶ περισσύτερο, πήγα στὸ ράφτη μου καὶ... παράγγειλα καινούργια ρούχα!

— Ἄλλοτε πάλι διηγείτο τὸ ἐξῆς περιστατικὸ: — Ὅταν ἦμιον δεκαεπιῶν ἐτόν, ὁ Ὁθων ἤθευ γιὰ νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν Ἀκροκρινθε, ὅταν κατοικοῦσα τότε μαζὺ μὲ τὴν οἰκογενεία μου. Ὁ βασιλεὺς, βιέλοντάς τις ἐπάλξεις τῆς Ἀκροπόλεως, εἰσήλθε τὸ στρατιωτικὸ δωκατητὴ Τραβέλλα πῶς τις ἔλεγαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν τὸ ἤθευ. Τότε πετάχτηρα ἐγὼ καὶ φώναξα:

— Ἐπάλ'εξεις, Μεγαλειότατε!

Ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐτοιμότητῃ καὶ τὸ θάρρος μου καὶ σημείωσε τ' ὄνομά μου.

Ἐστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, ὅταν ἤθευ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσω, βεβήθηκα ἀπέναντος καὶ ἀπητήθηα πρὸς τὸ βασιλεῖα ἀναφορὰ, ζητήσαντες βοήθημα. Ὁ Ὁθων μὲ κάλεσε τότε στὸ παλάτι, θυμήθηκε τὸ παλιὸ περιστατικὸ τῆς Ἀκροκρινθοῦ καὶ μοῦ χορήγησε ὑποτροφία 30 δραχμῶν.

κοῦσε στὰ ἔρειπια ἐνὸς παλινοῦ μοναστηριοῦ καὶ εἶχε τὸ δοματίο του στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἀπὸ γάτο ἔμειναν οἱ ἀξιωματικοί.

Σὰν ἔφτασε στὸ δοματίο του, ἐπὶ μιὰ ὥρα ἔκοβε βόλτες πρὸ το κεφάλι του σιγαρὸ καὶ διαγράφοντας τὰ μονοτάκια, σὰν λιοντάκι στὸ λουλοῦ του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνοῖξε τὸ παράθυρο του καὶ ἀμέσως τὸ ἴδιο φοβερὸ οὐράλιασμα ἀνοῖστηκε, γτήνοντάς πέρα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ὄσα.

— Οἱ λύκοι! μοιρηθῆνος ὁ στρατηγός. Τὶ νὰ γίνεται τάχα ὁ δυστιχημένους ὁ Ἄλλωρ;...

Προζώρησε τέσσερα βήματα ἀκόμα, σταμάτησε ξανά καὶ ἔπεισε ἔπειτα στὸ στρώμα του βαρῶς σὰν μοῦλοβι καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀπὸ τὴν ἀργοντία καὶ τοὺς κόπους του.

Στὴν ἀρχὴ φώναξε δυνατὰ μέσα στὸν ἔπνο του, ἀπήγγειλε κομμάτια πατριωτικῶν λόγων, σιγοτραγουδοῦσε τραγούδια τοῦ σχολείου καὶ πρόσφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἄλλωρ.

Ἐξαίνα, κατὰ τις τρεῖς ἡ ὥρα, ὁ στρατηγὸς νόμισε πῶς τὸ παράθυρο τοῦ δοματίου του ἀνοῖξε ἀπὸ ἓνα μοιρηθῆνος χέρι, πῶς κάποιος ἀγγούσιος ἐμπίκε, στάθηκε ἀπάντω του καὶ φθῆρσε:

— Ρέους!

Ὁ στρατηγὸς ξύπνησε ἀμέσως καὶ πετάχτηκε ὀρθῶς. Ἐτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, κτύπησε ἔξω, μὰ δὲν εἶδε κανένα. Ὅλο τὸ στρατόπεδο ἦταν βυθισμένο στὴν ἠσυχία. Κανένας δὲν φανόταν ποθεν...

— Ποῖος μίλησε; εἶπε μόνος του ὁ Ταμπούρο. Δὲν μπορεῖ γὰρ ὁ Ἄλλωρ. Ποτε θὰ γήρσει κολας; Κι' οὖνος ἦταν ἡ φωνὴ του ἡ ἴδια...

Ἐκαμε δύο—τρεῖς γήγασε στὸ δοματίο του καὶ σταμάτησε τρομαγμένους.

— Μὰ ποῖος ἀνοῖξε τὸ παράθυρο; Καὶ γιατί νὰ πῆ μονάχα αὐτὴ τὴ λέξη;...

Χορῆς νὰ γάσι χαρῶ, ὁ Ταμπούρο γνῶθηκε βιαστικὰ καὶ βγήκε ἔξω. Διτάξας νὰ ξυπνήσουν οἱ στρατιώτες του καὶ τραβήξουν πρὸς τὸν ἐπιτελάρχῃ του.

— Ἐ, Βουγοναντά! τοῦ εἶπε. Τὸ πῆρα τὸ σύνθημα...

Ἐπακολούθησε μιὰ σιγὴ γεμάτῃ ἀτομία.

— Ἐνε ἡ λέξι Ρέους, ἐξουσιόθησε ὁ στρατηγός, τὸ ὄνομα ἐνὸς μικροῦ παραθαλασσιοῦ χωριοῦ στὰ περὶχωρα τῆς Ταμπούρας. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως καὶ νὰ καταλάβουμε τις προφορῆς...

— Μὰ ποῖος σὰς τόδωσε;

— Ὁ Ἄλλωρ!

Ὁ Βουγοναντά δὲν ἀπάντησε, μόνε κτύπησε τὸ στρατηγὸ ποὺ εἶχε γίνοι κάτοχος.

— Ἐ, τί λέτε, δὲν παραξενεύεσθε γι' αὐτὸ; βογγήθηκε ὁ Ταμπούρο.

— Ὅχι, εἶπε ὁ λοχαγὸς ἐπιτελάρχης. Τὸ ἀγνωστο, τὸ πέραν τῆς ζωῆς δὲν μὲ τρώαζει...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μίτηκε μέσα κάποιος καὶ ζήτησε τὸ στρατηγὸ.

— Τὶ θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ Ταμπούρο.

Ὁ ἀγνωστος, ποὺ φουρόσε ρούχα τσιπλάνη, ἔβγαλε ἓνα δέμα καὶ τοῦ τὸ ὄσισε. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν μιὰ ἐπιμίδα χρυσῆ, μιὰ στολή ἐξουσιωμένη καὶ ἓνα ξίφος καταιματιμένον...

— Μπὰ, αὐτὰ εἶνε τοῦ Ἄλλωρ! μοιρήχων ὁ στρατηγός. Ὁ, νὰ πῆρι ὁ διάβολος! Τὶ συνέβη λοιπόν;

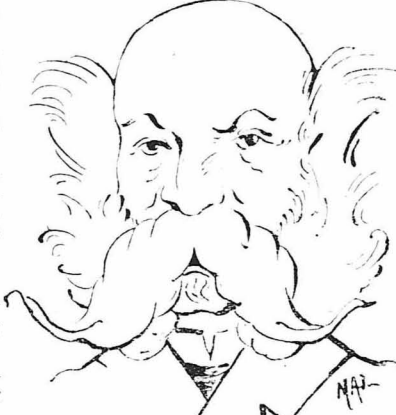
Κι' ὁ τσιπλάνης μὲ λόγια βιαστικὰ, κομμένα, ἔβαλε λόγια, ἐξήγησε πῶς βρήκε μοσιεπιμεινένο τὸν Ἄλλωρ, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, καὶ ἔλαβε ἐκ μέρους του τὴν ἐντολή νὰ μεταφέρῃ τὸ σύνθημα.

— Αὐτὰ ὄια ἐξηγούνται, εἶπε ἀτάκατος ὁ Βουγοναντά. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε ἀπὸ δὸ χγέτς τὸ βράδι στὶς ὀχτῶ. Στὶς ἔντετα βροσιόταν μορσοτὰ στὸν ἔγροθ. Στὶς δώδεκα εἶχε πάσει τὸ σύνθημα. Στὶς δύο ξεπῆνησε νὰ γνήσι πίσω. Στὶς τρεῖς τοῦ ἐπέτεθησαν οἱ λύκοι, πᾶνω στὸ βουνό, καὶ ἐπειθὶ δὲν μορφοῦσε γ' αμωνήθ, τὸν καταστάρωσαν. Τὴ στιγμὴ ποὺ πῆθαν, ἡ ψυχὴ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἤθευ γιὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ στὸν ἔπνο σας... Ὁ λοχαγὸς Ἄλλωρ, κίριου, πῆθαν σὰν ἥσως...

Καὶ ὁ ἐπιτελάρχης ἀποκαλοφῆθηκε. Τὸ παρῶδειμά του ἐμμήθησαν ὄλοι οἱ ἀξιωματικοί. Ὁ στρατηγὸς Ταμπούρο δὲν μορφοῦσε πειρὰ νὰ βαστήξῃ τὰ δάρατά του.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὅταν ἔχω σίμαχο τὸ Δία, δὲν φοδοῦμαι, κανένα. Ἐὐσιπίδης Καταφύγιο τοῦ πλοῖου εἶνε τὸ λιμάνι καὶ τῆς ζωῆς ἡ φάλα. Πυθαγόρας Ποτε μὴν κᾶνης φίλο σου ἔναν ἀνθρώπου ἀγάριστο. Μένανδρος Ὁ θυμὸς τῶν ἀγαπιμένων λίγων καιροῦ βασταί. Θαλῆς Ὅποτε δια νὰ τ' ἀκούσῃ, οὔτε δια νὰ τὰ μαθαίνῃ. Διονύσιος Τὸ χρυσάμι ἀνοίγει τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τὶς πύλες τοῦ Ἀδη. Πλουτάρχος

Ὁ Θεὸς Δεληγιάννης (Σκίτσο τοῦ Θέμου Ἀντίνο)

